

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ
УКРАЇНИ**

Департамент

документального забезпечення

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601,

12 листопада 2021 року № АН-30349

На № 2237зі від 08.11.2021

Григорію

foi+request-95308-

8afd3c1b@dostup.pravda.com.ua

У Департаменті документального забезпечення Національної поліції України здійснено попередній розгляд Вашого запиту на інформацію від 07.11.2021, що надійшов з Міністерства внутрішніх справ України, який за змістом є зверненням.

Відповідно до статті 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Так, згідно з частиною першою статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка заходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Частиною другою статті 2 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що дія цього закону не поширюється на відносини у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом.

Відповідно до п. 4 «Співвідношення норм Закону № 2939-VI та інших законів, зокрема, процесуальних» постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 29.09.2016 № 10 «Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації» процесуальні закони (Господарський процесуальний кодекс України, Кодекс адміністративного судочинства України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кримінальний процесуальний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України) регламентують спеціальний порядок доступу (ознайомлення) учасників відповідних процесів до інформації, створеної (одержаної) у ході (досудового) судового провадження.

Доступ осіб, які беруть участь у розгляді справи, та осіб, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їх права, свободи, інтереси чи обов'язки, до інформації, створеної (одержаної) у ході судового провадження, до судових рішень забезпечується у порядку, встановленому процесуальним

законодавством, з урахуванням передбачених нормами Закону України «Про доступ до судових рішень» особливостей.

Так само Закон України «Про виконавче провадження» регламентує спеціальний порядок доступу (ознайомлення) сторін виконавчого провадження до інформації, створеної (одержаної) у ході виконавчого провадження.

Відтак положення Закону України «Про доступ до публічної інформації» № 2939-VI не поширюються на доступ учасників відповідних процесів та сторін виконавчого провадження до викладеної інформації.

На підставі викладеного Ваш запит зареєстрований відповідно до Закону України про «Звернення громадян» за вхідним № Ан-30349 від 08.11.2021.

Однак, у зв'язку з тим, що Ваш запит за змістом є зверненням і його оформлено без дотримання вимог статті 5 закону України «Про звернення громадян», пропонуємо Вам оформити звернення відповідно до вимог вказаної статті Закону, та надіслати його до Національної поліції України на електронну поштову адресу: pg.npu@police.gov.ua або поштову адресу: вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601, чи викласти його за допомогою засобів телефонного зв'язку через телефонну «гарячу лінію» Національної поліції України (0-800-50-0202), для розгляду в межах компетенції поліції.

Так, відповідно до статті 5 Закону звернення може бути усним чи письмовим. Усне звернення викладається громадянином на особистому прийомі або за допомогою засобів телефонного зв'язку через визначені контактні центри, телефонні «гарячі лінії» та записується (реєструється) посадовою особою.

Письмове звернення надсилається поштою або передається громадянином до відповідного органу, установи особисто чи через уповноважену ним особу, повноваження якої оформлені відповідно до законодавства. Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення).

Відповідно, електронне звернення є різновидом письмового.

Згідно з указаним положенням Закону, у зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги. Письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. В електронному зверненні також має бути зазначено електронну поштову адресу, на яку заявнику може бути надіслано відповідь, або відомості про інші засоби зв'язку з ним. Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається.

Як вбачається з вимог статті 5 Закону, електронне звернення має відповідати всім вимогам письмового звернення.

Таким чином, електронне звернення має містити підпис заявника у будь-якій формі, крім електронного цифрового підпису.

Необхідність наявності в електронних зверненнях підпису громадян, яке може бути виготовлене за допомогою оргтехніки у вигляді сканованої копії чи фотокопії зазначено в листі представника Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 02.09.2016 № 2.1794/1683-16-107 та Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради з прав людини від 29.09.2016 № 2/13-К273895.16-1/23-42, а також ухвали Львівського апеляційного адміністративного суду від 12.07.2017 № 876/6255/17.

Одночасно звертаємо увагу, що відповідно до статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди.

Статтею 129-1 Конституції України визначено, що Суд ухвалює рішення іменем України. Судове рішення є обов'язковим до виконання.

З метою забезпечення однакового та правильного застосування судами законодавства, що встановлює гарантії незалежності судової влади, Пленум Верховного суду України постановою від 13.06.2007 № 8 (далі – постанова Пленуму) надав роз'яснення.

Так пунктом 10 постанови Пленуму визначено, що відповідно до частини п'ятої статті 124 Конституції України судову рішення є обов'язковими до виконання на всій території України і тому вважаються законними, доки вони не скасовані в апеляційному чи касаційному порядку або не переглянуті компетентним судом в іншому порядку, визначеному процесуальним законом, в межах провадження справи в якій вони ухвалені.

Принагідно інформуємо, що відповідно до статті 16 Закону скарга на дії чи рішення органу державної влади, посадової особи подається у порядку підлеглості вищому органу або посадовій особі, що не позбавляє громадянина права звернутися до суду відповідно до чинного законодавства, а в разі відсутності такого органу або незгоди громадянина з прийнятим за скаргою рішенням – безпосередньо до суду.

Право на оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації визначено статтею 23 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

При цьому статтею 1 Кримінального кодексу України визначено, що цей кодифікований закон має своїм завданням правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам.

Згідно із статтею 2 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому

процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура.

У свою чергу статтею 1 КПК передбачено, що порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України.

Відповідно до статті 40 КПК слідчий несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій.

Слідчий зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, які надаються у письмовій формі. Невиконання слідчим законних вказівок та доручень прокурора, наданих у порядку, передбаченому цим Кодексом, тягне за собою передбачену законом відповідальність.

Слідчий, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог цього Кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого.

Згідно із статтею 306 КПК скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора розглядаються слідчим суддею місцевого суду згідно з правилами судового розгляду, передбаченими статтями 318-380 цього Кодексу, з урахуванням положень його глави 26.

Статтею 36 КПК визначено повноваження прокурора, який здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Здійснення функції з нагляду за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство покладено на прокуратуру (пункт 3 частини першої статті 2 Закону України «Про прокуратуру»).


Начальник



Роман КОВАЛЬОВ
